

Arrest

nr. 111 762 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 12 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 17 april 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

S., T.(RR: ...)

Geboren te Jakhashkari op (...)1974

+ partner: D., M. (RR: ...)

Geboren te Gegechkori op (...)1975

+ minderjarige kinderen:

-D., G.; (...)1998

-D., L.; (...)2004

Nationaliteit: Georgië

Adres (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden: '

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maken betrokkenen in hun aanvraag 9ter d.d. 08.04.2013 een medisch getuigschrift over gedateerd op 27.03.2013. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007;

bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 08.04.2013, dus na de invoegingtrekking op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70753 RW d.d. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt een exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de derde en vierde verzoekende partijen opgeworpen, aangezien deze verzoekende partijen minderjarig zijn en bijgevolg onbekwaam tot het instellen van een annulatieprocedure.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde en vierde verzoekende partijen beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 15 jaar en 9 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep ingediend door eerste en tweede verzoekende partijen

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen enkel contact meer met zijn land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op ouders of familieleden. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun, 1992, afl. 117,58; T.V.R.1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

3.2 Met de bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Verzoekers' beweringen aangaande *“het verplichten tot terugkeer”* is derhalve louter hypothetisch en niet dienstig. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een aangevochten verwijderingsmaatregel in huidig beroep maken de verzoekers geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 12.04.2013 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd, is niet op een voldoende wijze voldaan. In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn. Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen. zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het standaard medisch attest niet zou beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1 vierde lid.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet wordt verduidelijkt waarom het standaard medisch attest niet zou voldoen aan deze wetsbepaling.

In huidig dossier werd echter door verzoekster wel een medisch getuigschrift voorgelegd met identieke vraagstelling zoals geformuleerd in het model dat werd gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 en zoals voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid door de artikelen 9 ter § 1 4de en 9 ter -§ 3 3de van de wet van 15.12.1980 zoals vervangen door art. 187 wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen. Het door verzoekster neergelegde certificaat bevat alle gegevens zoals deze voorkomen in voornoemde wet en voornoemd model dat gepubliceerd werd in de bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007,

namelijk:

NAAM EN VOORNAAM van de patiënt:

GEBOORTEDATUM:

NATIONALITEIT :

GESLACHT:

A/ Medische voorgeschiedenis:

B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend (1).

Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag).

C/Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal

Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

D/Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

E/Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B :

F/Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

G/ Aantal bijlagen bij huidig attest:

Datum:

NAAM, handtekening en stempel van de arts: RIZIV - nummer:

Rekeninghoudende met de ratio legis van het art. 9 ter § 1 4de lid en art. 9 ter § 3 3de lid van de wet van 15.12.1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29.12.2010 waaruit de verplichting volgt op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens m.n. ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen onder de vorm van een medisch getuigschrift kan de dienst vreemdelingenzaken de huidige aanvraag niet onontvankelijk verklaren met als enige motivering dat het door verzoekster neergelegde attest niet het standaard medisch getuigschrift uitmaakt. In casu is ruimschoots voldaan aan de bedoelingen van de wetgever.

De dienst vreemdelingenzaken heeft enkel oog gehad voor de hoofding van het medisch certificaat doch heeft geenszins de inhoud van het certificaat nagegaan. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de raad voor vreemdelingen betwistingen.

Zie: RvV nr. 61.726., 18 mei 2011, T. vreemd. 2011, liv. 3, 289:

"Bovendien stelt de raad vast dat met uitzondering van de hoofding van het ingediende medisch attest deze inhoudelijk gelijk is aan het standaard medisch attest. Het ingediende attest vermeldt de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De medische aanvraag en het ingediende medisch attest beantwoorden volledig aan de ratio legis van art. 9 ter van de vreemdelingenwet te meer nu in de memorie van toelichting het volgende wordt verduidelijkt:

"Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd.

Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegeven noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief], wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.

(ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001,147).

Bij het nemen van de bestreden beslissing diende de dienst vreemdelingenzaken minstens de redenen aan te geven waarom het neergelegde attest niet zou voldoen aan de wettelijke bepalingen nu het

neergelegde attest inhoudelijk identiek is aan het model zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 en zodoende ruimschoots voldoet aan de bepalingen van het art. 9 ter § 1 4de lid en art. 9 ter § 3 3de lid van de wet van 15.12.1980.

(zie RvV arrest nr. 73 824 van 24.01.2012)

Het redelijkheid - en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginsel van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitsvereisten worden gesteld en dat toch minstens het verzoekschrift en het medisch getuigschrift op de inhoud worden gecontroleerd. Door de verwijzing in het verzoekschrift naar het medisch getuigschrift gaat het verzoekschrift deel uitmaken van het getuigschrift waar het één en ondeelbaar mee wordt. De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is niet afdoende en verkeerd gezien alle stukken door verzoekster werden neergelegd.

Het is duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken een al te strikt formalisme volgt en dat in tal van dossiers de nieuwe wet van 29.12.2010 wordt misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn.

De beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel. De motivering is vaag en laat niet toe te weten waarom er niet aan de voorwaarden is voldaan.

De raad voor vreemdelingen heeft in haar arrest van 5 april 2012 (nr. 78 844) als volgt geoordeeld:

" de raad stelt evenwel vast dat een dergelijke motivering niet terug te vinden is in de bestreden beslissing zoals die aan verzoekster ter kennis werd gebracht doch dat de beslissing enkel het volgende bepaald:

Art. 9 ter - §3 3de lid van de wet van 15 dec 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende de diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1 vierde lid.

Verzoekers maken derhalve met hun betoog aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het medisch getuigschrift niet voldoet aan de wettelijke bepalingen. De loutere stelling dat niet voldaan is aan de voorwaarden zonder verder uiteen te zetten waarom niet voldaan is aan deze voorwaarden is geenszins voldoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen."

De bestreden beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient bijgevolg geannuleerd te worden ."

3.4 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk is, omdat geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers opmerken dat verweerder "in de fout (ging) door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden", is de kritiek niet dienstig nu geen beslissing in het raam van een (herhaalde) asielaanvraag voorligt.

Waar verzoekers betogen dat ten onrechte de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch attest niet zou beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Deze wetsbepaling verplicht de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris, om een aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren indien geen standaard medisch getuigschrift bij deze aanvraag is gevoegd.

De Raad stelt vast dat verzoekers bij hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd een medisch attest voegden, doch dat zij geen standaard medisch getuigschrift aanbrachten dat werd opgesteld conform het model gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers betwisten dit ook niet maar menen dat het voorgelegd medisch getuigschrift dezelfde gegevens bevat als het model gepubliceerd in de bijlage bij het KB van 24 januari 2011. Dat rekening houdende met de *ratio legis* van artikel 9ter, § 1, vierde lid en artikel 9ter, § 3, derde lid van de vreemdelingenwet het voorgelegde medisch getuigschrift ruimschoots voldoet aan de bedoelingen van de wetgever. Verwijzend naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen menen verzoekers dat verweerder enkel oog heeft gehad voor de hoofding.

De Raad merkt op dat aangezien het voorgelegde medisch getuigschrift niet is opgesteld conform het model gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24 januari 2011 en dit ook niet wordt betwist door verzoekers, de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers' aanvraag, overeenkomstig voormelde artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet als onontvankelijk diende af te wijzen. De vaststelling dat geen gebruik werd gemaakt van het standaard medisch getuigschrift volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekers' bewering dat het voorgelegde medisch getuigschrift inhoudelijk identiek is aan het model en dat enkel de hoofding verschilt, kan niet worden gevolgd. Verzoekers hebben gebruik gemaakt van een oud model dat verschillende en andere vragen bevat dan deze voorzien in het door de thans geldende wettelijke bepalingen voorziene standaardformulier. Het gebruikte model bevat weliswaar de vraag naar de ziekte, haar graad en ernst maar kan voor het overige niet vergeleken worden met het wettelijk opgelegde standaardformulier dat onder meer ook vraagt naar de medische voorgeschiedenis en de medische nood aan mantelzorg.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet in duidelijke bewoordingen dat op straffe van onontvankelijkheid een standaardformulier moet worden gebruikt. *In casu* bestaat geen betwisting dat dit standaardformulier ontbreekt. De redenering dat verweerder het door verzoekers voorgelegde verzoekschrift en medisch getuigschrift op de inhoud diende te controleren, kan niet worden gevolgd nu het niet voorleggen van een standaardformulier volstaat om een aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De beschouwingen van verzoekers laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de bepalingen artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De beslissing is zorgvuldig voorbereid en steunt op een correcte feitenvinding zodat de zorgvuldigheidsplicht is nageleefd.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het

geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN